

2. Såfremt der hverken i forordninger eller direktiver om udvælgelsesprøver, som afholdes af EF-institutioner, eller i meddelelsen om udvælgelsesprøven findes bestemmelser om det modsatte, må kravet om, at ansøgerne skal være i besiddelse af et eksamensbevis på universitetsniveau for at kunne deltage i en prøve, nødvendigvis forstås i den betydning, udtrykket har i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor ansøgeren har fulgt de studier, han påberåber sig.

Da tilrettelæggelsen af den universitetsundervisning, som tilbydes på medlemsstaternes område, henhører under deres kompetence, er det i overensstemmelse med den regel, som pålægger medlemsstaterne og EF-institutionerne gensidige pligter til loyalt samarbejde — hvilken regel især ligger til grund for Traktatens artikel 5 — at institutionerne overholder de regler, som medlemsstaterne har vedtaget på grundlag heraf. Dette må navnlig antages, når der som i den konkrete sag er tale om forfatningsretlige bestemmelser.

3. Pligten i vedtægtens artikel 25, stk. 2, til at begrunde enhver bebyrdende afgørelse har til formål dels at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, om afgørelsen er rigtig, dels at muliggøre den judicielle kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed.

Der foreligger en tilstrækkeligt begrundet afgørelse fra en udvælgelseskomité, når denne nægter en ansøger adgang til prøverne ved en udvælgelsesprøve med henvisning til, at ansøgeren ikke opfylder kravet om et eksamensbevis på universitetsniveau, når afgørelsen klart fremlægger grunden til, at komitéen ikke fandt at kunne anse det af ansøgeren fremlagte kvalifikationsbevis som et eksamensbevis på universitetsniveau, og tillige oplyser, at komitéen ikke har anset sig for bundet af afgørelser truffet af andre udvælgelseskomitéer, som den pågældende ansøger har påberåbt sig, og hvorefter indehaverne af samme kvalifikationsbevis har fået adgang til at deltage i prøver afholdt af andre institutioner med henblik på besættelse af tilsvarende stillinger.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

11. februar 1992*

I sag T-16/90,

Anastasia Panagiotopoulou, Athen, ved advokat Stavros Afendras, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-Rue,

sagsøger,

* Processprog: græsk.

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos, bistået af kontorchef Manfred Peter og Jannis Pantalis, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Jorge Campinos, bâtiment BAK III, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den afgørelse, hvorved Udvælgelseskomitéen for Almindelig Udvælgelsesprøve PE/137/LA (græsksprogede oversættere) afviste at give sagsøgeren adgang til prøven,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne D. Barrington og H. Kirschner,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. oktober 1991,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Ved meddelelse offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 9. februar 1989 bekendtgjorde Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«), at det havde til hensigt at afholde en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af prøver (PE/137/LA) med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve for græksprogede oversættere i lønklasse LA7/6 (EFT C 33, græsk udgave, s. 18). Meddelelsen om prøven fastsatte under punkt III, B, 1, »Kvalifikations- og eksamensbeviser samt erhvervserfaring« følgende:

»Ved ansøgningsfristens udløb skal ansøgerne have en relevant universitetsuddannelse (i sprog, statskundskab, jura, økonomi etc.) afsluttet med eksamensbevis eller have erhvervs erfaring i oversættelse i mindst fem år, der dokumenterer samme niveau.«

- 2 Ifølge punkt V i meddelelsen kunne ansøgningerne tages op til fornyet overvejelse på følgende betingelser:

»Ansøgere har ret til at kræve fornyet gennemgang af deres ansøgning, hvis de mener, at der er begået en fejl. I så fald kan ansøgeren inden for en frist af tyve dage at regne fra datoen for afsendelsen af skrivelsen, hvori meddeles, at ansøgningen ikke er blevet imødekommet... sende en klage...«

- 3 I samme nummer af *De Europæiske Fællesskabers Tidende* offentliggjordes en meddelelse benævnt »Bestemmelser vedrørende afholdelse af almindelige udvælgelsesprøver« fulgt af en »Vejledning for deltagere i Europa-Parlamentets almindelige udvælgelsesprøve«. Under punkt 1, »Meddelelse om almindelig udvælgelsesprøve«, anbefalede vejledningen bl.a. følgende:

»Læs meget omhyggeligt meddelelsen om udvælgelsesprøven og forvis Dem om, at De opfylder alle de minimumskrav, der er fastsat i den. Navnlig krav om nationalitet, alder og uddannelsesmæssige kvalifikationer må håndhæves strengt, og De spilder derfor både Deres egen og Europa-Parlamentets tid ved at udfylde ansøgningskemaet, hvis De ikke opfylder disse krav.«

Punkt 2, »Uddannelse«, fastsatte, at

»Hvad angår uddannelsesmæssige kvalifikationer, vil disse blive gennemgået samt — i påkommende tilfælde — blive vurderet af en person med særlig indsigt i Deres lands uddannelsessystem...

(Hvad angår disse studier bør det noteres, at stillingerne i kategori A eller LA kræver et eksamensbevis opnået efter afsluttede universitetsstudier — ved universiteter anerkendt i Grækenland eller i udlandet — ...) ...

Ansøgere, der har fået deres uddannelse i ikke-medlemslande, f.eks. Amerikas Forenede Stater, bør fremsende så udførlig dokumentation herom som muligt, så at der kan foretages en sagkyndig vurdering af de pågældende eksamensbeviser.«

Punkt 5, »Almindeligt forekommende årsager til misforståelse«, præciserede desuden, at

»Det uddannelsesniveau, der kræves for at få adgang til udvælgelsesprøverne, er ikke altid identisk med det, der kræves af de offentlige myndigheder i hjemlandet.«

- 4 Sagsøgeren fremsendte sin ansøgning inden for den frist, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Som dokumentation for sin universitetsuddannelse vedlagde hun ansøgningskemaet en kopi af sit bevis for graden »Bachelor of Arts«, som var blevet udstedt til hende af »Deree College«, der er en privat læreanstalt under »American College of Greece« med sæde i Athen.

- 5 I den græske grundlovs artikel 16, stk. 5, hedder det:

»Den videregående undervisning er forbeholdt de højere læreanstalter, der er helt selvstændige offentligretlige juridiske personer undergivet statsligt tilsyn.«

I samme artikels stk. 8, litra b), fastsættes: »Det er forbudt private at oprette højere læreanstalter«. Den græske regering og parterne har i deres svar på spørgsmål fra Retten erklæret, at det fremgår af disse bestemmelser, at Deree College ifølge græsk ret, i sin egenskab af privat læreanstalt i Grækenland, ikke betragtes som et universitet. Ligeledes anerkender man ikke i græsk ret eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter, som tilbyder undervisning efter studentereksamen, og som virker i Grækenland, som kvalifikationsbeviser udstedt af et universitet. Der er i Grækenland ingen mulighed for at få dem anerkendt eller ligestillet.

- 6 Ved skrivelse af 16. oktober 1989 meddelte formanden for Udvalgsudvalget for Udvalgsudvalget PE/137/LA sagsøgeren, at hun ikke havde fået adgang til prøven. Skrивelsen, der fremstod som en standardskrivelse, indeholdt en række ru-

brikker, der skulle afkrydses med henblik på at meddele adressaten, hvilken adgangsbetingelse der ikke var opfyldt. I skrivelsen til sagsøgeren havde man afkrydset rubrikken »Ingen universitetsuddannelse afsluttet med eksamensbevis eller ingen erhvervs erfaring på samme niveau i mindst fem år.«

- 7 Den 6. november 1989 anmodede sagsøgeren om, at man tog hendes ansøgning op til fornyet gennemgang i medfør af punkt V i meddelelsen om prøven; ansøgningen var benævnt »klage«. Hun gjorde bl.a. gældende, at beviset for »Bachelor«-graden, som hun kan dokumentere, er anerkendt som eksamensbevis på universitetsniveau af andre medlemsstater såvel som af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, der har givet indehavere af det pågældende eksamensbevis adgang til at deltage i udvælgelsesprøver med henblik på at besætte stillinger i Sprogtjenesten. Udvælgelseskomitéen gennemgik den 14. november 1989 sagsøgerens ansøgning på ny, men besluttede at stadfæste sin oprindelige afgørelse. Ved skrivelse af 22. november 1989 meddelte formanden for udvælgelseskomitéen sagsøgeren følgende:

»Ovennævnte udvælgelseskomité har den 14. november 1989 på ny gennemgået den dokumentation, som var vedlagt Deres ansøgning, og har herved ligeledes taget hensyn til de præciseringer og argumenter, som fremgik af Deres klage. Komitéen har imidlertid besluttet af stadfæste sin oprindelige afgørelse af følgende grunde:

Som kriterium for at godkende studier i Grækenland lægger Parlamentet den græske stats anerkendelse til grund. Deree College er ikke anerkendt af det græske Undervisningsministerium som en højere læreanstalt. Det forhold, at Kommissionen ved sine udvælgelsesprøver lader ansøgere med eksamensbevis fra Deree College få adgang til prøverne, binder på ingen måde udvælgelseskomitéerne ved de øvrige EF-institutioner.«

- 8 Efter at den foreliggende sag er blevet anlagt, har sagsøgeren fået adgang til prøverne ved den almindelige udvælgelsesprøve Råd/A/319, der afholdes for at oprette en ansættelsesreserve for fuldmægtige.

Retsforhandlinger

- 9 Panagiotopoulou's stævning blev registreret på Rettens Justitskontor den 28. marts 1990. Den skriftlige forhandling er afviklet forskriftsmæssigt.

- 10 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den har imidlertid opfordret såvel den græske regering som parterne til at besvare en række spørgsmål om, hvad der i græsk ret gælder for eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter.
- 11 I sit svar på spørgsmålet har den græske regering med henvisning til den græske grundlovs artikel 16, stk. 5, udtalt, at »Deree College ifølge græsk lovgivning i sin egenskab af privatskole med virksomhed i Grækenland ikke kan betragtes som et universitet«. Regeringen udtaler, at det eksamensbevis, som udstedes af Deree College, ikke giver adgang til ansættelse inden for det offentlige i Grækenland på et stillingsniveau svarende til det, der besættes af kandidater fra de højere læreanstalter. Herudover har den græske regering oplyst Retten om, at beskæftigelsen som oversætter (uanset om den er erhvervsmæssig) ikke er undergivet særregulering i Grækenland, hvilket betyder, at en arbejdsgiver i den private sektor har ret til frit at skønne over, om beviset for »Bachelor of Arts«-graden, der er udstedt af Deree College, opfylder betingelserne for den stilling, der ønskes besat.
- 12 Den græske regering har tillige henledt Rettens opmærksomhed på den dom, som den 8. juni 1990 under nr. 2274/1990 blev afsagt af Den Øverste Forvaltningsdomstol i Grækenland, og som vedrører en afgørelse truffet af Universiteternes Fælleskontor vedrørende anerkendelse af kvalifikationsbeviser udstedt i udlandet (Diapanepistimiako Kentro Anagnoriseos Titlon Spoudon tis Allodapis, herefter benævnt »Dikatsa«), som i medfør af lov nr. 741/1977 er kompetent til at anerkende udenlandske kvalifikationsbeviser som ligestillet med græske. Ved den anfægtede afgørelse havde Dikatsa afvist at anerkende et eksamensbevis for et afsluttet post graduate-studium (»Master of Arts«), der var udstedt af et amerikansk universitet på grundlag af et kvalifikationsbevis for »Bachelor of Arts«-graden, udstedt af Deree College i Athen. Grækenlands Øverste Forvaltningsdomstol stadfæstede den pågældende afgørelse, hvorved det udtaltes, at Dikatsa ikke var beføjet til at godkende et udenlandsk eksamensbevis for et post graduate-studium, udstedt på grundlag af et studiebevis, som selv var blevet udstedt af en i Grækenland etableret privat læreanstalt, og som attesterede, at et videregående studieforløb ved en privat læreanstalt var blevet afsluttet med bestået eksamen. Den græske Øverste Forvaltningsdomstol antog, at en sådan anerkendelse var ensbetydende med en anerkendelse af kvalifikations- eller eksamensbeviser udstedt af private højere læreanstalter etableret i Grækenland, hvilket ville være en krænkelse af de bestemmelser i den græske grundlov, som forbyder, at sådanne anstalter oprettes og driver virksomhed.

- 13 Parternes svar på Rettens spørgsmål vil blive gennemgået i forbindelse med pådømmelsen af de anbringender, de har påberåbt sig til støtte for påstandene.
- 14 Retten har hørt parternes indlæg og deres svar på Rettens spørgsmål i retsmødet den 24. oktober 1991. I retsmødet fremlagde Parlamentet en skrivelse fra Kommissionen af 1. oktober 1991, ifølge hvilken eksamensbeviser fra Deree College ikke anerkendes af Kommissionen med henblik på adgang til stillinger i kategori A, dels fordi Deree College ikke er anerkendt af de græske myndigheder og dels fordi Kommissionen kræver et bevis for »længerevarende studier«, således at beviserne for »Bachelor of Arts«-graden, der udstedes af de amerikanske universiteter, ikke betragtes som fyldestgørende; man kræver altid et »Master«-bevis. Parlamentet har ligeledes fremlagt en erklæring fra Rådet, hvorefter sagsøgerens adgang til at deltage i prøverne under Rådets almindelige udvælgelsesprøve A/319 er en følge af en særafgørelse fra udvælgelseskomitéen for denne prøve, og at der ikke foreligger en almindelig regel, som gælder samtlige Rådets udvælgelsesprøver.
- 15 Ligeledes i retsmødet tilbød sagsøgerens repræsentant at fremlægge en liste over indehaverne af beviset for graden »Bachelor of Arts« udstedt af Deree College, som i dag er tjenestemænd i kategori A eller i Sprogtjenesten ved EF's forskellige institutioner. Efter en drøftelse med Retten vedrørende spørgsmålet, om dette bevisstilbud er fremsat for sent, og efter at have erkendt, at den pågældende liste ikke godtgjorde, om eksamensbeviset fra Deree College var det eneste kvalifikationsbevis, som personerne på listen var i besiddelse af ved deres ansættelse, eller om de havde andre kvalifikationer, trak sagsøgerens repræsentant sit tilbud tilbage.
- 16 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Afgørelsen af 22. november 1989 truffet af Udvalgsudvalget for Udvalgsudvalgsprøve PE/137/LA — græksprogede oversættere ved Europa-Parlamentet — annulleres. Ved afgørelsen afvistes den klage, som sagsøgeren havde indgivet den 6. november 1989
 - over samme udvalgsudvalgskomité's afslag af 16. oktober 1989 på sagsøgerens ansøgning om at deltage i prøverne ved udvalgsudvalgsprøve PE/137/LA (græksprogede oversættere)

og/eller

- over afslaget fra Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve PE/137/LA (græksprogede oversættere) på at anerkende eksamensbeviset for »Bachelor«-graden, som sagsøgeren har opnået ved Deree College, som et eksamensbevis på universitetsniveau.
- Det anerkendes, at sagsøgerens eksamensbevis fra Deree College er et eksamensbevis på universitetsniveau.
- Det fastslås, at afslaget fra Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve PE/137/LA (græksprogede oversættere) på sagsøgerens ansøgning om at deltage i udvælgelsesprøven var ulovligt.
- Udvælgelsesprøven PE/137/LA (græksprogede oversættere) annulleres, herunder listen over beståede deltagere.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i henhold til gældende regler.

Påstanden om annullation af afgørelsen om ikke at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven

Formaliteten

18 Parlamentet har ikke har påstået sagen afvist, men dog henledt Rettens opmærksomhed på det spørgsmål, om stævningen, der blev indleveret den 28. marts 1990 med henblik på prøvelsen af den afgørelse, som blev truffet af udvælgelseskomitéen den 22. november 1989, blev indleveret inden for fristen. Parlamentet tilføjer, at eftersom udvælgelseskomitéens formand ved skrivelse af 16. oktober 1989 med-

delte sagsøgeren, at hendes ansøgning var blevet afslået, var fristen på tre måneder efter artikel 91, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) forlængst udløbet.

- 19 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun har forelagt udvælgelseskomitéen en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. Hun gør gældende, at søgsmålsfristen først begyndte at løbe den 29. december 1989, på hvilken dato hun fik kendskab til afgørelsen af 22. november 1989 om afvisningen af klagen. Hun tilføjer, at det i Domstolens praksis er fastslået, at byrden for beviset for, hvornår en afgørelse helt nøjagtigt er blevet meddelt, påhviler den institution, som foretog meddelelsen.
- 20 Det fremgår af den skrivelse, som udvælgelseskomitéens formand tilstillede sagsøgeren den 22. november 1989, at komitéen på sagsøgerens anmodning på ny havde gennemgået hendes ansøgning. Under disse omstændigheder erstattede den afgørelse, som den 22. november 1989 blev truffet efter den fornyede gennemgang, den foregående afgørelse, og kan ikke blot betragtes som en stadfæstelse heraf (jf. Domstolens dom af 16.12.1987, sag 206/85, Beiten mod Kommissionen, Sml. s. 5301, på s. 5316). Da der er tale om en afgørelse fra en udvælgelseskomité, der kan anfægtes uden forudgående klage, begyndte søgsmålsfristen at løbe fra meddelelsen af denne nye afgørelse. Eftersom Parlamentet ikke har fremlagt noget bevis for, hvornår denne afgørelse er blevet meddelt, må Retten henholde sig til sagsøgerens forklaringer og antage, at hun først kunne få kendskab til denne den 29. december 1989. Følgelig kan påstanden om annullation af den pågældende afgørelse antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 21 Under den skriftlige forhandling har sagsøgeren samlet sine klagepunkter vedrørende afgørelsen om at afslå hendes ansøgning i tre anbringender. Retten finder imidlertid, at der må skelnes mellem fire anbringender. Det første er forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, det andet er krænkelse af EØF-Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c), det tredje er krænkelse af vedtægtens artikel 27 ff. og artikel 110 samt af artikel 1, stk. 1, litra d), i bilag III til vedtægten, og det fjerde er utilstrækkelig begrundelse af den anfægtede afgørelse. Det må desuden bemærkes, at sagsøgeren, først i sit svar på et spørgsmål fra Retten, derefter i retsmødet, har fremsat et femte anbringende, der er, at den græske grundlovs artikel 16 ikke kan finde anvendelse som følge af, at den er uforenelig med EØF-Traktatens artikel 48-66.

Anbringendet om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet

- 22 For at godtgøre, at afslaget på hendes ansøgning er en krænkelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der har fundet udtryk i EØF-Traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, har sagsøgeren gjort gældende, at eksamensbeviset fra Deree College anerkendes af de engelske universitetsmyndigheder som adgangsgivende til post graduate-studier. For at bevise sin påstand vedlægger hun stævningen en liste over universiteter i Det Forenede Kongerige, der har givet kandidater fra Deree College adgang til at følge post graduate-studier. Hun udleder heraf, at indehavere af dette eksamensbevis i Det Forenede Kongerige har samtlige de rettigheder, som følger af et bevis på afsluttede universitetsstudier, herunder anerkendelse af det pågældende bevis på erhvervsniveau og med henblik på adgang til tilsvarende stillinger inden for det offentlige. I modsat fald, anfører hun, ville man havne i en absurd situation, i hvilken en indehaver af et eksamensbevis fra Deree College, som i Det Forenede Kongerige havde erhvervet et bevis for afsluttede post graduate-studier, fik dette bevis anerkendt, mens beviset for afsluttet grunduddannelse fra universitetet ikke ville blive det. Hun tilføjer, at den absurde karakter af denne situation har foranlediget Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til at anerkende eksamensbeviset fra Deree College som et adgangsgivende eksamensbevis ved udvælgelsesprøver, der afholdes med henblik på ansættelse af tjenestemænd i kategori A og i Sprøgtjenesten.
- 23 Sagsøgeren har gjort gældende, at en engelsk statsborger med eksamensbevis fra Deree College uden betingelser af nogen art har fået adgang til at deltage i »A«- og »LA«-udvælgelsesprøver ved De Europæiske Fællesskaber som følge af, at beviset i hans hjemland anerkendes som et kvalifikationsbevis på universitetsniveau. Derimod afskæres en græsk statsborger med samme eksamensbevis fra denne ret, eftersom de kompetente græske myndigheder afviser at anerkende beviset som et eksamensbevis på universitetsniveau.
- 24 Til støtte for sin argumentation har sagsøgeren påberåbt sig Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om en generel ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser (EFT 1989 L 19, s. 16, herefter benævnt »direktiv 89/48«), som i artikel 1, stk. 1, litra a), indeholder en definition af begrebet eksamensbevis i direktivets forstand. Navnlige påberåber hun sig denne bestemmelses andet afsnit, hvori det hedder: »Med et eksamensbevis som defineret i første afsnit sidestilles ethvert eksamensbevis... som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat, såfremt der er tale om beviser for en uddannelse, der har fundet sted i Fællesskabet og i denne medlemsstat er anerkendt af en kompetent myndighed som værende på tilsvarende niveau, og såfremt der i den pågæl-

dende medlemsstat til disse beviser er knyttet de samme rettigheder vedrørende adgang til... af et lovreguleret erhverv.«

- 25 Sagsøgeren gør gældende, at kvalifikationsbeviset fra Deree College anerkendes i Det Forenede Kongerige som et bevis på samme niveau som universitetsniveau, og at indehaveren følgelig har ret til at få adgang til visse lovregulerede erhverv såsom erhvervet som engelsklærer eller som oversætter. Hun tilføjer, at den undervisning, som gives ved Deree College i Fællesskabet, vedrører et lovreguleret erhverv, da der konkret er tale om en udvælgelsesprøve afholdt med henblik på ansættelse af oversættere ved Europa-Parlamentet, og at kriterierne for at kunne deltage i prøven er fastlagt meget præcist. Sagsøgeren finder, at udvælgelseskomitéen derfor havde pligt til at tage hensyn til direktiv 89/48 for at afgøre, hvilke kvalifikationsbeviser der kunne give indehaverne ret til at deltage i den pågældende prøve. Hun erkender, at direktivet er rettet til medlemsstaterne, og at fristen for at omsætte det til national ret endnu ikke var udløbet på det tidspunkt, da hun anlagde sag, men det er hendes opfattelse, at den sagsøgte institution ikke desto mindre havde pligt til at overholde direktivets forskrifter, eftersom det ikke ophæver det gensidighedsprincip, som Parlamentet ifølge sagsøgeren tilsluttede sig, da direktivet blev vedtaget inden for rammerne for samrådsproceduren.
- 26 Sagsøgeren tilføjer, at dette anbringende ikke kan forkastes med den begrundelse, at Traktatens artikel 48 kun retter sig til medlemsstaterne og ikke binder EF-institutionerne. Hun henviser til Domstolens praksis (dom af 20.4.1978, forenede sager 80/77 og 81/77, Commissionnaires réunis, Sml. s. 927, og af 17.5.1984, sag 15/83, Denkvit Nederland, Sml. s. 2171) til støtte for sin antagelse af, at Traktatens bestemmelser også er bindende for EF-institutionerne.
- 27 I besvarelse af et spørgsmål fra Retten, om eksamensbeviset fra Deree College opfylder betingelsen i »Vejledning for deltagere i Europa-Parlamentets almindelige udvælgelsesprøver« — hvorefter stillinger i kategori A eller LA kræver bevis for afslutning af fuldstændige universitetsstudier — ved universiteter anerkendt i Grækenland eller i udlandet — har sagsøgeren svaret bekræftende.
- 28 Hun har forklaret, at der foreligger et bevis for afsluttede universitetsstudier, for det første eftersom Deree College kun godtager studerende med studentereksamen

og, hvad angår studerende i sprog- og filologiafdelingen med henblik på engelsk, med bevis for tilstrækkeligt kendskab til engelsk, opnået efter en bestået prøve; for det andet eftersom studierne ved Deree College varer fire år (otte semestre); for det tredje fordi studieplanen i afdelingen for engelsk sprog og filologi er tilrettelagt således, at de studerende kan erhverve det teoretiske og praktiske grundlag, som er nødvendigt for at beherske det valgte studieområde, og fordi studieplanen kan sammenlignes med studieplanen i den tilsvarende afdeling ved Athen's Universitet; for det fjerde fordi undervisningen ved Deree College varetages af et højt kvalificeret videnskabeligt personale, samt endelig og for det femte fordi det pågældende eksamensbevis udstedes til studerende efter regelmæssigt fremmøde til undervisningen og beståelse af de eksamener, som de skal deltage i ved afslutningen af hvert undervisningsmodul.

29 Med hensyn til kravet om, at eksamensbeviset skal være udstedt af et universitet anerkendt af Grækenland eller af udlandet, har sagsøgeren indledningsvis fremhævet, at »Vejledning for deltagere« ikke definerer kriterierne for anerkendelse af universiteterne eller den myndighed, som er kompetent til at anerkende dem. Det er hendes opfattelse, at det fremgår af direktiv 89/48, at det eneste kriterium for anerkendelse af et universitet er anerkendelsen af det eksamensbevis, som det udsteder. Sagsøgeren gør herefter gældende, at det, når meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke præcist fastlægger den kompetente myndighed, er irrelevant at vide, hvem der er kompetent til at anerkende et universitet, og det er tilstrækkeligt, at en sådan anerkendelse består, hvilket er tilfældet med Deree College, eftersom dette af forskellige universiteter i Europa og i De Forenede Stater anerkendes som en institution, der tilbyder videregående uddannelser på universitetsniveau, således som det attesteres af den liste, sagsøgeren har fremlagt som bilag til stævningen, ligesom der foreligger en anerkendelse fra Kommissionen og Rådet for De Europæiske Fællesskaber.

30 På Rettens opfordring til sagsøgeren om at udtale sig om de praktiske konsekvenser, den græske grundlovs artikel 16 har for indehavere af eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter, har sagsøgeren forklaret, at der må sondres mellem den private sektor og den offentlige sektor. I den private sektor giver eksamensbeviser udstedt såvel af græske som af udenlandske læreanstalter indehaverne adgang til ligeværdige stillinger med samme aflønning og arbejdsvilkår, uden begrænsninger og uden formaliteter. Hvad angår den offentlige sektor består der en sondring mellem indehaverne af eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter i udlandet og indehaverne af eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter i Grækenland eller af afdelinger af udenlandske universiteter, som virker i Grækenland. Eksa-

mensbeviser udstedt af de første kan i henhold til lov nr. 741 af 1977 af Dikatsa anerkendes som ligestillede med eksamensbeviser udstedt af græske offentlige læreanstalter. Eksamensbeviser udstedt af private læreanstalter i Grækenland samt af afdelinger af udenlandske universiteter, som tilbyder undervisning i Grækenland, anerkendes derimod ikke af den græske stat som ligestillede, og der består for deres vedkommende ingen procedure, hvorefter de kan anerkendes. Følgelig kan indehaverne af disse eksamensbeviser for det første ikke beklæde stillinger, som i den offentlige sektor er forbeholdt personer med bevis for videregående uddannelser, og for det andet kan de hverken udøve lovregulerede erhverv (som advokater, læge, ingeniør etc.) eller blive medlemmer af de tilsvarende brancheforeninger.

- 31 I retsmødet har sagsøgeren tillige gjort gældende, at omstændighederne i denne sag ud fra to aspekter adskiller sig fra dem, der lå til grund for dommen af 13. juli 1989 (sag 108/88, Jaenicke Cendoya mod Kommissionen, Sml. s. 2711), hvori Domstolen tog stilling til spørgsmålet, om ansøgeren til en udvælgelsesprøve kunne antages at være i besiddelse af et eksamensbevis på universitetsniveau som omhandlet i lovgivningen i den medlemsstat, hvor han havde studeret. For det første fremhæver hun, at det i sagen Jaenicke Cendoya mod Kommissionen ikke blev hævdet, at det pågældende kvalifikationsbevis var anerkendt i en anden medlemsstat som eksamensbevis på universitetsniveau. For det andet gør hun gældende, at den i den nævnte sag gældende nationale ret til forskel fra græsk ret indeholdt mulighed for at anerkende det omtvistede eksamensbevis som ligestillet, hvilken mulighed sagsøgeren imidlertid ikke havde gjort brug af.
- 32 Som svar på et spørgsmål stillet af Retten under retsmødet har sagsøgeren udtalt, at hun ikke var i stand til at oplyse, om eksamensbeviset fra Deree College anerkendes af samtlige universiteter i Det Forenede Kongerige som kvalifikationsbevis, der giver adgang til post graduate-studier efter kandidateksamen, ligesom hun heller ikke var i stand til yderligere at underbygge sin påstand om, at indehaverne af eksamensbeviset for Bachelor of Arts-graden fra Deree College i den britiske offentlige forvaltning har adgang til stillinger, hvortil der kræves et eksamensbevis efter en videregående uddannelse. Hun har dog tilbudt at fremskaffe den relevante dokumentation og at forelægge den for Retten.
- 33 Heroverfor har den sagsøgte institution gjort gældende, at bestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 48 er rettet til medlemsstaterne og følgelig ikke kan finde anvendelse i sagen, hvor der tale om en afgørelse truffet af EF-institutionerne på området for ansættelse af deres personale. Det er desuden Europa-Parlamentets opfattelse, at det ville være fejlagtigt at sammenligne ansøgerne til en udvælgelsesprøve med arbejdstagere efter betydningen i Traktatens artikel 48.

- 34 Hvad angår direktiv 89/48 gør den sagsøgte institution gældende, at det alene er rettet til medlemsstaterne, og at fristen for at omsætte det til national ret først udløber den 4. januar 1991. Parlamentet har i duplikken tilføjet, at direktivet ikke indfører nogen automatik vedrørende anerkendelse af eksamensbeviser for en videregående uddannelse. Sagsøgte fremhæver, at direktivet i overensstemmelse med artikel 1 kun omhandler anerkendelse af eksamensbeviser, ved hvis udstedelse der har medvirket en »kompetent myndighed« i en medlemsstat. Sagsøgte bemærker, at de græske myndigheder for tiden ikke anerkender Deree College som universitet, og at dette medfører, at lærestalten ikke, jf. ordlyden af det ovennævnte direktiv, kan betragtes som en »kompetent myndighed«, der er beføjet til at udstede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser. Sagsøgte tilføjer, at det henset til den græske grundlovs artikel 16, stk. 5, stiller sig usikkert, om denne retstilstand ændres ved udløbet af fristen for inkorporering af direktivet.
- 35 Hertil kommer ifølge Parlamentet, at de af sagsøgeren fremlagte dokumenter ikke godtgør, at indehaverne af eksamensbeviser fra Deree College i almindelighed og uden videre kan få adgang til visse universiteter i Det Forenede Kongerige, men alene godtgør, at der indtil nu har været enkelte tilfælde af denne art.
- 36 Sagsøgte har svaret benægtende på et spørgsmål fra Retten om, hvorvidt det af Deree College udstedte kvalifikationsbevis svarer til definitionen på et eksamensbevis, som kræves i EF's tjenstemandsretlige system for at blive ansat i en stilling i kategori A eller i Sprogtjenesten, jf. herved definitionen i »Vejledning for deltagere«. I så henseende har sagsøgte henvist til praksis ved Grækenlands Øverste Forvaltningsdomstol som beskrevet ovenfor og til bestemmelserne i den græske grundlov.
- 37 Hvad angår de praktiske følger af grundlovens artikel 16 har sagsøgte gjort gældende, at det af denne bestemmelse kan udledes, at det er forbudt private højere lærestalter at virke i Grækenland. Herefter må det antages, at sådanne anstalter, uanset at de »de facto« kan virke i Grækenland, ikke eksisterer »de jure«, således som det bekræftes i den ovennævnte afgørelse fra Den Øverste Forvaltningsdomstol. Sagsøgte tilføjer, at en ændring af denne situation forudsætter en grundlov-

sændring. Hvad angår udøvelsen af et erhverv udtaler Parlamentet, at indehaverne af eksamensbeviser udstedt af en privat læreanstalt — forudsat at de krævede kvalifikationer foreligger, bestående i studier på universitetsniveau afsluttet med et eksamensbevis anerkendt i Grækenland — kan søge en hvilken som helst anden stilling.

- 38 På et spørgsmål om, hvorvidt udvælgelseskomitéen — under anvendelse af reglerne for bedømmelsen af eksamensbeviserne under punkt 2 i »Vejledning for deltagere« — konkret havde anerkendt en ansøger med eksamensbevis for Bachelor of Arts-graden udstedt af et andet »college« af samme karakter og på samme niveau, men med hjemsted i De Forenede Stater og anerkendt af »New England Association of Schools and Colleges«, har Parlamentet svaret, at ingen ansøger, som udelukkende godtgjorde at være i besiddelse af et eksamensbevis for Bachelor of Arts-graden, som ikke var godkendt af Dikatsa, af udvælgelseskomitéen ved prøven fik adgang.
- 39 Indledningsvis bemærkes, at udvælgelseskomitéen begrundede den omtvistede afgørelse med, at studier ved Deree College i Athen ikke anerkendes som universitetsstudier af den græske stat. En sådan begrundelse udgør ikke en bedømmelse af værdien af de pågældende studier og henhører derfor ikke under udvælgelseskomitéens særlige beføjelser til at bedømme kvaliteten af de af ansøgerne foretagne studier, på hvilket område den har et frit skøn. Den har derimod rent retlig karakter. Følgelig bør Rettens kontrol af lovligheden af den omtvistede afgørelse ikke begrænses til spørgsmålet, om der foreligger et åbenbart fejlskøn fra udvælgelseskomitéens side, men det skal derimod undersøges, om komitéen i den konkrete sag har anvendt de relevante retsregler korrekt (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, ovennævnte sag 108/88, Jaenicke Cendoya mod Kommissionen).
- 40 Retten må fastslå, at sagsøgeren med dette anbringende i det væsentlige gør gældende, at bedømmelsen af hendes eksamensbevis alene på grundlag af græsk ret, som Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve PE/137/LA foretog, strider mod direktiv 89/48 og underkender betydningen af, at hendes kvalifikationsbevis anerkendes som eksamensbevis på universitetsniveau i Det Forenede Kongerige, hvilket efter hendes opfattelse medfører en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

- 41 Retten finder, at det i første række må undersøges, om bestemmelserne i direktiv 89/49 har kunnet bevirke, at udvælgelseskomitéen havde pligt til at anerkende søgøgers kvalifikationsbevis som et eksamensbevis på universitetsniveau.
- 42 Hvad angår direktivers retsvirkninger i almindelighed må det påpeges, at det følger af Traktatens artikel 189, stk. 3, — hvorefter »et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål [er] bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen« — at medlemsstaterne, som er adressater for direktiver, i medfør af direktivet har pligt til at opnå et bestemt resultat, hvilken pligt skal være opfyldt ved udløbet af den i direktivet fastsatte frist. Det er alene i det tilfælde, at en medlemsstat ikke inden for fristen har truffet de i direktivet fastsatte gennemførelsesforanstaltninger, at der af denne pligt kan opstå rettigheder, som kan påberåbes af private over for den pågældende medlemsstat (jf. f.eks. Domstolens dom af 19.1.1982, sag 8/81, Becker, Sml. s. 53, på s. 70 ff.). Heraf følger, at udløbet af gennemførelsesfristen er en helt nødvendig betingelse for, at virkningerne af et direktiv kan omdannes til rettigheder, som vil kunne gøres gældende af private på grundlag af en medlemsstaterne påhvillende pligt til at træffe gennemførelsesforanstaltninger.
- 43 Direktiv 89/48, som blev meddelt medlemsstaterne den 4. januar 1989, bestemmer i artikel 12, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivet inden for en frist på to år fra nævnte dato. Gennemførelsesfristen udløb derfor mere end et år efter vedtagelsen af udvælgelseskomitéens omtvistede afgørelse. Direktivets retsvirkninger var derfor på tidspunktet for afgørelsen begrænset til at fastsætte en pligt for medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme det. Derimod var det på det pågældende tidspunkt udelukket, at direktivet stiftede rettigheder, som kunne påberåbes af private.
- 44 Hertil kommer, at selv om direktivet har til formål at indføre en ordning om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser mellem EF-staterne, er der imidlertid ikke tale om en ubetinget anerkendelse. Således giver direktivets artikel 4 medlemsstaterne mulighed for under visse omstændigheder at opstille yderligere krav i tilfælde af, at indehavere af udenlandske eksamensbeviser ønsker at få adgang til lovregulerede erhverv. Retten vil ikke udelukke, at direktivets bestemmelser, på trods af dette skøn, som tillader medlemsstaterne at lade gennemførelsen ledsage af visse restriktive betingelser, kan frembyde den ubetingede og præcise karakter, som er helt nødvendig for, at bestemmelserne kan tillægges retsvirkninger, der kan påberåbes af private over for en medlemsstat. En medlemsstat, som har tilsidesat sine

forpligtelser til at gennemføre et direktiv, kan nemlig ikke berøve private de rettigheder, direktivet tillægger dem med henvisning til, at den havde mulighed for at betinge udøvelsen af de pågældende rettigheder af visse krav, hvilken mulighed den kunne have valgt, hvis den havde truffet de nødvendige foranstaltninger til direktivets gennemførelse (jf. i forbindelse med en tilsvarende mulighed for at begrænse det beløb, der garanteres for betaling til arbejdstagere af løntilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, Domstolens dom af 19.11.1991, forenede sager C-6/90 og C-9/90, Francovich og Bonifaci, Sml. I, s. 5337, præmis 21). Så længe fristen for at gennemføre direktivet ikke er udløbet, er medlemsstaternes mulighed for at indføre restriktive krav imidlertid en absolut hindring for, at private kan påberåbe sig de ved direktivet indførte rettigheder.

- 45 Videre fremgår det af artikel 3 i direktiv 89/48, at dets formål er, at en medlemsstat anerkender eksamensbeviser udstedt af andre medlemsstater. Artiklen tager sigte på tilfælde, i hvilke private ønsker at udøve et erhverv i en anden medlemsstat end den, i hvilken de har erhvervet deres kvalifikationer, hvorved der følgelig foreligger et grænseoverskridende forhold. I den konkrete sag er spørgsmålet imidlertid ikke, om et eksamensbevis, der giver adgang til et lovreguleret erhverv i den medlemsstat, hvori det er udleveret, skal anerkendes af en anden medlemsstat, hvorimod spørgsmålet her drejer sig om, at selve den medlemsstat, hvori et kvalifikationsbevis er opnået, ikke anerkender det. Direktiv 89/48 regulerer ikke et sådant rent internt forhold, som tillige kun berører én medlemsstat.
- 46 Endelig skal Retten bemærke, at ifølge direktivets artikel 1 er det i den enkelte medlemsstats nationale ret, det skal fastsættes, hvilke myndigheder der er beføjet til på dens område at udstede de eksamensbeviser, som giver adgang til lovregulerede erhverv, ligesom medlemsstaterne kan fastsætte de krav, som de pågældende eksamensbeviser skal opfylde. I henhold til direktivets artikel 1 kan et eksamensbevis udstedt af medlemsstatens kompetente myndighed ligeledes — under visse betingelser — attestere, at der i en medlemsstat er opnået en uddannelse. Dette alternativ er imidlertid uden relevans i den konkrete sag, hvori det eneste kvalifikationsbevis, som sagsøgeren påberåber sig, blev tildelt hende i den medlemsstat, som hun har studeret i. Der skulle derfor alene henses til lovgivningen i denne medlemsstat, når det inden for rammerne af den ordning med gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, som direktiv 89/48 omhandler, skal afgøres, hvad der er den retlige værdi af et sådant bevis.

- 47 Herefter kan det ikke antages, at direktiv 89/48 kunne være grundlag for, at udvælgelseskomitéen kunne tillægge sagsøgerens kvalifikationsbevis værdi som et eksamensbevis på universitetsniveau. Retten skal i sagen derfor ikke udtale sig om det — mere almindelige — spørgsmål, om direktivets bestemmelser kan skabe retsvirkninger, som private kan påberåbe sig ikke blot over for medlemsstaterne, men også over for EF-institutionerne.
- 48 Retten finder herefter at måtte undersøge, om udvælgelseskomitéen ved sin afgørelse respekterede betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Denne meddelelse indeholdt ingen bestemmelse, der var til hinder for, at begrebet »eksamensbevis på universitetsniveau« af udvælgelseskomitéen har kunnet forstås som en henvisning til den definition, græsk lovgivning giver af det pågældende begreb. »Vejledning for deltagere« præciserede endda, at det krævede eksamensbevis skulle attestere, at der var gennemført et fuldstændigt uddannelsesforløb ved »universiteter anerkendt i Grækenland eller i udlandet«, hvilket viser, at der toges sigte på kvalifikationsbeviser udstedt af universiteter anerkendt i det land, hvori de tilbyder undervisning.
- 49 På denne baggrund må det påpeges, at såfremt der hverken i forordninger eller direktiver om udvælgelsesprøver, som afholdes af EF-institutionerne, eller i meddelelsen om udvælgelsesprøven findes bestemmelser om det modsatte, må kravet om, at ansøgere skal være i besiddelse af et eksamensbevis på universitetsniveau, nødvendigvis forstås i den betydning, udtrykket har i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor ansøgeren har fulgt de studier, han påberåber sig (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, sag 108/88, Jaenicke Cendoya mod Kommissionen, Sml. s. 2711, på s. 2739, og Rettens dom af 7.2.1991, sag T-2/90, Ferreira de Freitas mod Kommissionen, Sml. II, s. 103).
- 50 Dette resultat er i øvrigt i overensstemmelse med fordelingen af kompetencen mellem Fællesskabet og medlemsstaterne på uddannelsesområdet, således som fordelingen fremgår af EØF-Traktaten. Ganske vist er undervisningsområdet, navnlig spørgsmålet om adgang til og deltagelse i faglig uddannelse, ikke uden berøringspunkter med fællesskabsretten (jf. f.eks. Domstolens dom af 13.2.1985, sag 293/83, Gravier, Sml. s. 593, på s. 612), og at universitetsstudier i almindelighed opfylder de kriterier, der ligger til grund for definitionen af faglig uddannelse (jf. Domstolens dom af 2.2.1988, sag 24/86, Blaizot, Sml. s. 379). I øvrigt bemyndiger EØF-Traktatens artikel 57 fællesskabslovgiver til at udstede direktiver med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser. Ikke desto mindre hører undervisnings-

systemet og uddannelsespolitikken ikke som sådanne til de områder, som ifølge Traktaten henhører under fællesskabsinstitutionernes kompetence (jf. f.eks. Domstolens dom af 13.2.1985, Gravier, nævnt ovenfor, af 21.6.1988, sag 197/86, Brown, Sml. s. 3205, og af 30.5.1989, sag 242/87, Kommissionen mod Rådet, den såkaldte Erasmus-dom, Sml. s. 1425, på s. 1457).

- 51 Da udformningen af universitetsuddannelse, som tilbydes på medlemsstaternes område, henhører under deres kompetence, er det i overensstemmelse med den regel, som pålægger medlemsstaterne og EF-institutionerne gensidige pligter til loyalt samarbejde — hvilken regel især ligger til grund for Traktatens artikel 5 — at institutionerne overholder de regler, som medlemsstaterne har vedtaget på grundlag heraf (jf. Domstolens dom af 10.2.1983, sag 230/81, Luxembourg mod Parlamentet, Sml. s. 255, på s. 287). Dette må navnlig antages, når der som i den konkrete sag er tale om forfatningsretlige bestemmelser.
- 52 Heraf følger, at udvælgelseskomitéen i nærværende sag skulle undersøge, om sagsøgeren havde fremlagt et eksamensbevis som attestations for, at hun havde gennemført universitetsstudier i den i græsk lovgivning forudsatte betydning.
- 53 Hvad angår bedømmelsen af sagsøgerens kvalifikationsbevis i henhold til græsk ret, fremgår det af besvarelsen af Rettens spørgsmål til parterne og til den græske regering, at det pågældende bevis, der var blevet udstedt af en privat læreanstalt, ikke er et eksamensbevis på universitetsniveau i græsk rets forstand. At den græske grundlov undtagelsesfrit udelukker enhver anerkendelse af et sådant kvalifikationsbevis som eksamensbevis på universitetsniveau, er i øvrigt blevet bekræftet ved den ovennævnte dom afsagt af Grækenlands Øverste Forvaltningsdomstol den 8. juni 1990, hvorefter de relevante forskrifter i forfatningen endog er til hinder for en indirekte anerkendelse via ligestilling med et udenlandsk eksamensbevis, udstedt på grundlag af en grad tildelt af en privat læreanstalt etableret i Grækenland. Udvalgelseskomitéen findes herefter korrekt at have anvendt græsk ret ved at afslå at betragte det til sagsøgeren udstedte kvalifikationsbevis fra Deree College som et eksamensbevis til attestations for en »relevant universitetsuddannelse« i den betydning, hvori udtrykket forstås i meddelelsen om udvælgelsesprøven.
- 54 Imidlertid fritog den omstændighed, at udvælgelseskomitéen anvendte en medlemsstats retssystem, den ikke fra at overholde det principielle forbud mod for-

skelsbehandling på grundlag af nationalitet, som sagsøgeren har påberåbt sig. Sagsøgeren henviser til EØF-Traktatens artikel 7 og artikel 48, stk. 2, men det må imidlertid bemærkes, at også tjenestemandsvedtægten, bl.a. i artikel 5, stk. 3, artikel 7, stk. 1, og artikel 27 indeholder regler med forbud mod enhver ulige behandling begrundet i nationalitet. Skønt sagsøgeren ikke udtrykkeligt har nævnt disse forskrifter, som især må finde anvendelse i EF's tjenstemandsret, påberåber hun sig med dette anbringende en krænkelse af det princip, som udtrykkes deri. Det er derfor uden betydning vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det pågældende anbringende er berettiget, at afgøre, om Traktatens artikel 48, stk. 2, og artikel 7 finder anvendelse på tjenstemænd og ansøgere til stillinger i EF i deres forhold til institutionerne.

55 Det forhold, at de kvalifikationsbeviser, som forelægges af ansøgerne ved en udvælgelsesprøve, bedømmes i henhold til retssystemet i den medlemsstat, i hvilken de har studeret, indebærer imidlertid ingen forskelsbehandling mellem ansøgere, som er statsborgere i forskellige medlemsstater. Denne regel indebærer nemlig, at samtlige ansøgere, der har fået samme uddannelse, behandles ensartet hvad angår deres deltagelse i EF-institutionernes udvælgelsesprøver, uanset nationalitet og uanset spørgsmålet om, hvorledes deres kvalifikationsbevis bedømmes retligt i hjemlandet. I overensstemmelse med det af udvælgelseskomitéen valgte kriterium havde denne derfor også måttet meddele afslag til en ansøger fra Det Forenede Kongerige, som påberåbte sig et eksamensbevis fra Deree College i Athen.

56 I retsmødet har sagsøgeren tillige påberåbt sig en forskel mellem sagsforholdet i nærværende sag og de omstændigheder, der lå til grund for ovennævnte dom af 13. juli 1989 (sag 108/88), og som ifølge sagsøgeren skyldes, at eksamensbeviset fra Deree College anerkendes i Det Forenede Kongerige. Hertil bemærkes, at selv om medlemsstaterne frit kan tillægge udenlandske kvalifikationsbeviser flere retsvirkninger, end der tillægges dem i retssystemet i den medlemsstat, i hvilken de er udstedt, vedrører sådanne retsvirkninger imidlertid kun værdien af disse kvalifikationsbeviser i den nationale retsorden i den medlemsstat, som anerkender dem. For øvrigt er tilknytningen mellem den pågældende stat og eksamensbeviset mindre tæt end den, som består mellem beviset og den stat, på hvis område den undervisning, som beviset attesterer, har fundet sted. Navnlig er den sidstnævnte stat bedre stillet end de øvrige medlemsstater ved bedømmelsen af, om denne undervisning fuldstændigt opfylder de krav, der stilles til gennemførelse af en universitetsuddannelse. Heraf følger, at en forvaltningspraksis som den, der påberåbes af sagsøgeren — og hvorefter eksamensbeviserne fra Deree College stilles mere gunstigt, end udvælgelseskomitéen gjorde det i sin anfægtede afgørelse — ikke kan være bindende for udvælgelseskomitéerne for institutionernes udvælgelsesprøver.

- 57 Herudover må det bemærkes, at sagsøgeren ikke på retligt fyldestgørende måde har bevist, at hendes kvalifikationsbevis i Det Forenede Kongerige giver adgang til post graduate-studier eller til erhverv, hvis udøvelse ifølge den nævnte stats nationale ret forudsætter en universitetsuddannelse. Først i retsmødet tilbød hun således at indhente attester fra samtlige denne medlemsstats universiteter og fra de myndigheder, som er kompetente med hensyn til spørgsmålet om adgang til stillinger inden for det offentlige, med henblik på at godtgøre, at kvalifikationsbeviset fra Deree College er tilstrækkeligt til uden betingelser af nogen art at kunne følge post graduate-studier eller til at beklæde visse stillinger inden for det offentlige. Da sagsøgeren imidlertid ikke har påberåbt sig nogen omstændigheder, som ville have forhindret hende i at fremsætte det pågældende bevisstilbud i stævningen, vil de i medfør af artikel 48, stk. 1, i Rettens procesreglement være at afvise som for sent fremsat.
- 58 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at anvendelsen af retsreglerne fra den medlemsstat, i hvilken studierne fandt sted, må være betinget af, at der efter den nævnte stats retssystem består en procedure, der gør det muligt at godkende eksamensbeviser, udstedt efter en undervisning, som tilbydes af private læreanstalter på statens område. Imidlertid henhører det under medlemsstaternes kompetence til at tilrettelægge undervisningssystemet, at de kan fastlægge status for de private læreanstalter, der arbejder på deres område, og afgøre, om de af disse anstalter udstedte kvalifikationsbeviser kan anerkendes officielle. Den ordning, en medlemsstat indfører i denne henseende, skal respekteres af EF-institutionerne, medmindre den strider mod særlige EF-forskrifter.
- 59 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at anbringendet om forskelsbehandling på grundlag af nationalitet som følge af, at udvælgelseskomitéen ved sin bedømmelse af sagsøgerens eksamensbevis alene lagde reglerne i græsk lovgivning til grund, må forkastes.

Anbringendet om tilsidesættelse af EØF-Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c)

- 60 Det er sagsøgerens opfattelse, at udvælgelseskomitéens afslag på at lade hende deltage i den pågældende prøve ganske åbenbart er en hindring for arbejdskraftens frie etableringsret, hvilket er i direkte modstrid med Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c). Ifølge sagsøgeren begrænser udvælgelseskomitéens afslag hendes frie erhvervsvalg, idet hun tvinges til at søge et arbejde, hvortil der kræves lavere kvalifikationer end dem, som hun har ifølge sit eksamensbevis. Under denne synsvinkel

gentager hun den opfattelse, at Traktatens bestemmelser ikke blot er bindende for medlemsstaterne, men også for EF-institutionerne.

- 61 Sagsøgeren gør desuden gældende, at begrebet arbejdstager i Traktatens artikel 48 skal fortolkes vidt, således at det også omfatter ansøgere til en udvælgelsesprøve. Hun fremhæver, at Traktatens regler sikrer den frie bevægelighed såvel for personer, der udøver en økonomisk aktivitet, som for personer, ønsker at gøre det, ligesom Traktatens regler finder anvendelse i det tilfælde, at en arbejdstager, som ønsker at udøve en varig erhvervmæssig beskæftigelse, med henblik herpå begiver sig til en anden medlemsstat, og at den pågældendes hensigter konkretiseres ved en egentlig og alvorlig jobsøgning, således som tilfældet er i hendes sag. Hun finder derfor, at den blotte udsigt til at kunne opnå fast arbejde tillader hende at påberåbe sig Traktatens artikel 48.
- 62 I forbindelse med dette anbringende har sagsøgte på ny bestridt, at artikel 48 finder anvendelse på afgørelser, truffet af EF-institutionerne i forbindelse med ansættelse. Sagsøgte afviser sagsøgerens opfattelse, hvorefter udvælgelseskomitéens afslag på at lade hende få adgang til prøven krænker hendes opholdsret, som garanteres af Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c). Sagsøgte finder, at sagsøgeren ikke kan gøre gældende, at hendes opholdsret udledes af, at hendes eksamensbevis giver hende mulighed for at udøve et nærmere angivet arbejde, idet en sådan antagelse strider mod det faktum, at der med adgangen til en udvælgelsesprøve ikke foreligger nogen garanti for at bestå prøven, ligesom adgang hverken sikrer ansættelse eller beskæftigelsestilbud. Ifølge sagsøgte er den blotte udsigt til at modtage et beskæftigelsestilbud efter deltagelse i en udvælgelsesprøve ikke tilstrækkeligt til at kunne påberåbe sig rettigheder ifølge Traktatens artikel 48; de pågældende rettigheder kan i øvrigt alene påberåbes af arbejdstagere, »der udøver en faktisk og reel beskæftigelse«, jf. Domstolens dom af 21. juni 1988 i Brown-sagen, der er nævnt ovenfor. Den sagsøgte institution tilføjer, at afgørelsen om at afslå sagsøgerens ansøgning — som jo i øvrigt ikke var bestemt af betragtningerne vedrørende nationalitet — ikke kan have hindret sagsøgeren i at rejse rundt i og tage ophold i Fællesskabet med henblik på at søge arbejde.
- 63 Det bemærkes, at Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c), sikrer arbejdstagerne ret til at tage ophold i en af medlemsstaterne for dér at have beskæftigelse i henhold til de bestemmelser, der gælder for indenlandske arbejdstageres beskæftigelse. Denne garanti angår retsstillingen for arbejdstagere i forhold til den medlemsstat, på hvis område de arbejder. Derimod gælder den ikke for forholdet mellem EF-institutio-

nerne og ansøgere til stillinger ved EF. Følgelig kan anbringendet om en krænkelse af EØF-Traktatens artikel 48, stk. 3, litra c), ikke lægges til grund.

Anbringendet om, at den græske grundlovs artikel 16 strider mod EØF-Traktatens artikel 52-66

- 64 I svaret på Rettens fjerde spørgsmål til parterne har sagsøgeren desuden gennemgået problemet, om den græske grundlovs artikel 16 strider mod fællesskabsretten. Hun fastslår, at EØF-Traktaten ikke udtrykkeligt omfatter »uddannelsesområdet« hverken i definitionen af, hvad der er eller skal være Fællesskabets opgave eller virksomhed, eller andetsteds. Hun udleder dog af EØF-Traktatens artikel 128 og af Domstolens relevante praksis (dom henholdsvis af 13.2.1985, Gravier, af 2.2.1988, Blaizot, der er nævnt ovenfor, af 15.3.1988, sag 147/86, Kommissionen mod Grækenland, Sml. s. 1637, og især forslaget til afgørelse fra generaladvokat Sir Gordon Slynn, Sml. 1988, s. 1638 ff.), at private læreanstalter ikke desto mindre omfattes af De Europæiske Fællesskabers virkeområde. Hun tilføjer, at Domstolen har antaget, at en fælles politik er under udvikling på området for faglig uddannelse, og at De Europæiske Fællesskaber er begyndt at træffe de første foranstaltninger for at skabe en fælles uddannelsespolitik.
- 65 Ifølge sagsøgeren er det i strid med bestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 48-66 om arbejdskraftens frie bevægelighed, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, at en forskrift med grundlovsrang fuldstændigt forbyder private, det være sig statsborgere i det pågældende land eller personer med en anden nationalitet, at udøve en økonomisk virksomhed. I retsmødet har hun forfægtet den opfattelse, at en sådan regel ikke bør anvendes af en udvælgelseskomité som begrundelse for at nægte adgang til en udvælgelsesprøve.
- 66 Sagsøgeren tilføjer, at præsteringen af tjenesteydelser på området for videregående uddannelser ikke omfattes af undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 55. Hun påberåber sig Domstolens dom af 15. marts 1988, Kommissionen mod Grækenland, der er nævnt ovenfor, til støtte for, at begrebet »offentlig myndighed« i artikel 55 skal fortolkes indskrænkende, og at den omstændighed, at uddannelse i henhold til den græske grundlov er en grundlæggende statsopgave, ikke indebærer, at opgaven ganske forbeholdes staten, og at uddannelse efter sin natur er et offentligt anliggende.

- 67 I retsmødet har den sagsøgte institution svaret, at ingen har ret til at anmode en udvælgelseskomité om at se bort fra en medlemsstats forfatningsretlige forskrifter, og at det ikke er påvist, at den græske grundlovs artikel 16 strider mod fællesskabsretten.
- 68 Ifølge artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement kan nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under den skriftlige forhandling.
- 69 Adspurgt af Retten, om det foreliggende anbringende ikke er for sent fremsat, har sagsøgerens repræsentant forklaret, at bestemmelserne i Traktatens kapitler om etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser ikke var blevet nævnt i stævningen, fordi sagsøgeren fandt, at den omtvistede afgørelse ikke direkte stred herimod, da hun hverken ville etablere sig for at udøve ulønnet virksomhed eller præstere tjenesteydelser. De pågældende bestemmelser blev udelukkende påberåbt i forbindelse med den græske grundlovs artikel 16 inden for rammerne af svaret på Rettens spørgsmål herom.
- 70 Ved afgørelsen af, om det foreliggende anbringende er blevet fremsat rettidigt, må det præciseres, at sagsøgeren bestrider, at det er foreneligt med fællesskabsretten at forbyde udøvelse af en bestemt økonomisk virksomhed, her enhver drift af en privat lærestanstalt på universitetsniveau i Grækenland. Selv om hun herved har henvist til EØF-Traktatens artikel 48-66, må det bemærkes, at såvel spørgsmålet om en mulig hindring for den frie bevægelighed for personer, der har lønnet beskæftigelse på området for universitetsundervisning, som det anførte eksempel med, at der tilbydes undervisning i Grækenland af en lærestanstalt med hjemsted i en anden medlemsstat, er irrelevante i forhold til klagepunktet og i øvrigt er uden forbindelse med nærværende sag. Hertil kommer, at hverken artikel 48 ff. om arbejdskraftens frie bevægelighed eller artikel 59 ff. om fri udveksling af tjenesteydelser

kan være omfattet af sagsøgerens klagepunkt, der alene angår etableringsfriheden, som er knæsat ved Traktatens artikel 52.

- 71 Selv om sagsøgerens egen etableringsfrihed ikke er direkte berørt i den konkrete sag, har hun dog anført, at man i hendes tilfælde har anvendt en bestemmelse i national ret, som hun finder uanvendelig som følge af, at den er i strid med Traktatens artikel 52. Idet hun således anfører, at udvælgelseskomitéens afgørelse hviler på en national regel i strid med denne artikel, gør hun eo ipso gældende, at den anfægtede afgørelse også strider mod den nævnte bestemmelse. Det må derfor fastslås, at det foreliggende anbringende hovedsagelig støttes på en krænkelse af EØF-Traktatens artikel 52.
- 72 Sagsøgeren kan ikke begrunde den forsinkede fremsættelse af dette anbringende med, at hun har påberåbt sig Traktatens artikel 52 i svaret på et spørgsmål fra Retten vedrørende den græske grundlovs artikel 16. Det var således klart — senest fra det tidspunkt, hvor udvælgelseskomitéen havde meddelt sagsøgeren sin afgørelse efter fornyet gennemgang af ansøgningen — at denne var blevet afslået på grundlag af de bestemmelser i græsk ret, som afskærer private læreanstalter fra universitetsstatus. Følgelig havde sagsøgeren på tidspunktet for sagens anlæg pligt til at overveje samtlige forhold, der kunne påberåbes for at få underkendt disse nationale retsfor skrifter i forhold til Traktatens principper. Således støttes anbringendet ikke på faktiske eller retlige omstændigheder, som er kommet frem under den skriftlige forhandling. Anbringendet må derfor afvises.
- 73 Det må tillige og under alle omstændigheder påpeges, at den græske grundlovs artikel 16 ikke blot forbyder statsborgere fra andre medlemsstater, men også græske statsborgere at oprette universiteter. Ifølge EØF-Traktatens artikel 52, stk. 2, indebærer etableringsfriheden adgang til at optage og udøve selvstændig erhvervs virksomhed på de vilkår, som etableringslandets lovgivning har fastsat for landets egne statsborgere. Dette forbud, som ikke indebærer forskelsbehandling mellem græske statsborgere og statsborgere i de øvrige EF-lande, er følgelig ikke i strid med etableringsfriheden. Dette princip blev i øvrigt anvendt af Domstolen i dommen af 15. marts 1988, Kommissionen mod Grækenland, der er nævnt ovenfor, i forbindelse med forbuddet mod at oprette private fagskoler som følge af den

græske grundlovs artikel 16, stk. 7, så længe der ikke er vedtaget nogen lovgivning, hvorefter sådanne skoler er tilladt. Eftersom forbuddet rettede sig uden forskel til græske statsborgere og statsborgere fra andre medlemsstater, fastslog Domstolen, at det ikke stred mod Traktatens bestemmelser (jf. dom af 15.3.1988, Kommissionen mod Grækenland, nævnt ovenfor, Sml. s. 1655).

- 74 Følgelig må Retten forkaste anbringendet om, at den græske grundlovs artikel 16 ikke kan finde anvendelse.

Anbringendet om krænkelse af vedtægtens artikel 27 ff., af artikel 1, stk. 1, litra d), i vedtægtens bilag III og af vedtægtens artikel 110

- 75 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen giver indehavere af eksamensbeviser fra Deree College adgang til at deltage i udvælgelsesprøver vedrørende stillinger i kategori A og i Sprogtjenesten, hvorimod de i Parlamentet kun kan deltage i udvælgelsesprøver med henblik på ansættelse af tjenestemænd i kategori B. Sagsøgeren finder denne behandling diskriminerende. Hun hævder, at de kvalifikationer, som i vedtægten kræves for at blive udnævnt til tjenestemand, er fælles for samtlige institutioner. Hun erkender, at en afgørelse truffet af én institution ikke binder de øvrige institutioner, men hun finder, at den enkelte institution har pligt til at tage hensyn til de afgørelser, der er truffet af andre på dette område, for at undgå indbyrdes afvigende anvendelser af vedtægten. Ifølge sagsøgeren burde Udvælgelseskomitéen for Udvælgelsesprøve PE/137/LA under hensyn til, at Kommissionen følger en anden praksis, have søgt konsultationer i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110 for at harmonisere institutionernes politik på dette punkt. Sagsøgeren tilføjer, at den sagsøgte institution således ikke tog hensyn til, at den eneste grund til, at den græske stat ikke anerkender det pågældende eksamensbevis, er, at universitetsstudier i medfør af den græske stat alene tilrettelægges af den græske stat. Hun udleder heraf, at det forhold, at den græske stat ikke anerkender det nævnte eksamensbevis, ikke betyder, at de hertil svarende studier ikke er på universitetsniveau. Hun finder berettigelsen af sit argument godtgjort af, at eksamensbeviset accepteres som svarende til et eksamensbevis på universitetsniveau af universiteterne i de øvrige medlemsstater samt af Kommissionen og af Rådet. Til støtte herfor har hun vedlagt replikken en skrivelse af 8. maj 1990, hvori det meddeles hende, at hun har fået adgang til at deltage i en almindelig udvælgelsesprøve (Råd/A/319) afholdt af Rådet med henblik på ansættelse af fuldmægtige.

- 76 Sagsøgte har gjort gældende, at vedtægtens artikel 110 ikke forpligter EF-institutionerne til at træffe identiske afgørelser ved gennemførelsen af vedtægten. Sagsøgte fremhæver, at artikel 110, stk. 1, udtrykkeligt indeholder hjemmel for hver institution til at vedtage almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten. Det er Parlamentets opfattelse, at der af denne artikel ikke følger nogen pligt for institutionerne og deres udvælgelseskomitéer til at harmonisere eller koordinere afholdelsen af udvælgelsesprøver, og navnlig ikke i forbindelse med individuelle afgørelser på området.
- 77 Parlamentet har desuden påberåbt sig Domstolens praksis og gjort gældende, at en udvælgelseskomité har fået overdraget et selvstændigt ansvar for vurderingen i de enkelte tilfælde af, om en ansøgers kvalifikationsbevis eller faglige erfaring er i overensstemmelse med det i vedtægten krævede niveau (dom af 14.6.1972, sag 44/71, Marcato mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 105, org. ref.: Rec. s. 427, på s. 434). Herefter henviser sagsøgte til Domstolens dom af 2. oktober 1979, sag 178/78, Szemerey mod Kommissionen, Sml. s. 2855, på s. 2863, hvorefter den enkelte udvælgelseskomité har et frit skøn til at kræve, at der er gennemført fuldstændige universitetsstudier i hjemlandet. Ifølge den sagsøgte institution indebærer dette skøn, at komitéen i mangel af en EF-retlig definition af begrebet »kvalifikationsbevis på universitetsniveau« er beføjet til kun at anerkende universitetsstudier, som attesteres af et i hjemlandet officielt anerkendt eksamensbevis. Herved henviser sagsøgte til Domstolens dom af 13. juli 1989, Jaenicke Cendoya mod Kommissionen, som er nævnt ovenfor.
- 78 Parlamentet har desuden henvist til Domstolens dom af 28. april 1983 (sag 143/82, Lipman mod Kommissionen, Sml. s. 301, på s. 311) og understreget hver enkelt udvælgelsesprøves selvstændige karakter, idet prøverne afholdes på forskellige betingelser og har forskellige formål, hvilket afskærer en ansøger fra at påberåbe sig adgangsbetingelserne til en anden udvælgelsesprøve, uanset om denne er blevet afholdt af samme institution. Sagsøgte gør desuden gældende, at det eneste formål med artikel 1, stk. 1, i vedtægtens bilag III er at specificere, hvilke inddelinger alle meddelelser om prøver skal indeholde, og at artiklens bestemmelser derfor ikke kan antages at regulere indholdet af den enkelte inddeling. Endelig hævder den sagsøgte institution, at sagsøgerens argument vedrørende universitetsniveauet for de studier, som hun fulgte ved den pågældende læreanstalt, ikke kan fjerne sagsøgtens tvivl i så henseende.

79 Ved pådømmelsen af dette anbringende, ved hvilket sagsøgeren påberåber sig en krænkelse af princippet om ligebehandling i forhold til ansøgerne ved udvælgelsesprøver afholdt af de øvrige institutioner, må det i første række bemærkes, at vurderingen af, om nærmere angivne studier eller kvalifikationsbeviser ligger på universitetsniveau, foretages konkret af den enkelte udvælgelseskomité under hensyn til de særlige omstændigheder og betingelser i forbindelse med hver enkelt udvælgelsesprøve (jf. Domstolens dom af 13.7.1989, Jaenicke Cendoya mod Kommissionen, nævnt ovenfor, Sml. s. 2740). Herefter må det påpeges, at det i denne sag forholder sig således, at ingen bestemmelse i meddelelsen om udvælgelsesprøven eller nogen anden omstændighed gav udvælgelseskomitéen mulighed for, ved bedømmelsen af, om sagsøgerens eksamensbevis lå på universitetsniveau, at bortse fra retsreglerne i den medlemsstat, i hvilken hun havde studeret. Under disse omstændigheder, hvorunder komitéen ikke selv havde noget frit skøn med hensyn til bedømmelsen af eksamensbeviset, men alene foretog en rent juridisk undersøgelse, kan der ikke lægges vægt på, at andre institutioner muligvis har givet ansøgere ved andre udvælgelsesprøver adgang til stillinger i kategori A eller i Sprogtjenesten alene på grundlag af eksamensbeviser fra Deree College.

80 Følgelig kan anbringendet om krænkelse af vedtægtens artikel 27 ff., af artikel 1, stk. 1, litra d), i bilag III til vedtægten og af vedtægtens artikel 110 ikke lægges til grund.

Begrundelsen for den anfægtede afgørelse

81 I forbindelse med sine bemærkninger, fremsat i replikken vedrørende det foregående anbringende, har sagsøgeren desuden påberåbt sig Domstolens praksis vedrørende udvælgelseskomitéers pligt til navnlig at begrunde deres afgørelse, når deres bedømmelse afviger fra den, der blev afgivet om samme ansøger ved en tidligere udvælgelsesprøve (jf. Domstolens dom henholdsvis af 5.4.1979, sag 112/78, Kobor mod Kommissionen, Sml. s. 1573, af 21.3.1985, sag 108/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 947, og af 12.7.1989, sag 225/87, Belardinelli mod Domstolen, Sml. s. 2353). Sagsøgeren erkender, at denne begrundelsespligt kun gælder, når ansøgeren har henledt udvælgelseskomitéens opmærksomhed på det pågældende punkt. Hun fremhæver, at hun udtrykkeligt i sin »klage« af 6. november 1989 gjorde komitéen opmærksom på, at ansøgere med eksamensbevis fra Deree College havde fået adgang til en udvælgelsesprøve på et tilsvarende niveau, afholdt af Kommissionen, og at hun ligeledes fremlagde en skrivelse fra Kommissionen, af hvilken det fremgår, at det pågældende kvalifikationsbevis anerkendes som bevis på universitetsniveau. Sagsøgeren foreholder den sagsøgte institution, at den ikke tog hensyn til disse oplysninger i sin afgørelse af 22. november 1989, og at den

ikke søgte at uddybe sin begrundelse, heller ikke mere specifikt, idet sagsøgte blot dækkede sig ind under, at den græske stat ikke anerkender eksamensbeviset.

- 82 Med hensyn til begrundelsen for afgørelsen om at afslå sagsøgerens ansøgning har den sagsøgte institution bemærket, at afgørelsen af 22. november 1989 klart fremlægger to forhold, som der ifølge Domstolens praksis lægges vægt på, nemlig for det første at den enkelte udvælgelseskomité selvstændigt kan tilrettelægge sit arbejde og har et frit skøn, og for det andet henvisningen til national lovgivning hvad angår anerkendelse af eksamensbeviser på universitetsniveau, som er i kraft i hjemstaten. Parlamentet anser denne begrundelse for tilfredsstillende.
- 83 Selv om sagsøgeren først har fremsat anbringendet om den utilstrækkelige begrundelse af den anfægtede afgørelse i replikken og dermed for sent, jf. artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, skal Retten ex officio undersøge, om den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet (jf. Rettens dom af 13.12.1990, sag T-115/89, Gonzales Holguera mod Parlamentet, Sml. II, s. 831).
- 84 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolens praksis vedrørende udvælgelseskomitéers pligt til at give en særlig begrundelse for et afslag på at lade en ansøger få adgang til prøverne udelukkende finder anvendelse, når deres bedømmelse af en ansøger har været mindre fordelagtig end den, som samme ansøger var genstand for i forbindelse med en tidligere prøve, og når betingelserne for at få adgang til den tidligere prøve var de samme eller strengere end dem, som er opstillet i den anfægtede udvælgelsesprøve (jf. den ovennævnte dom af 13.12.1990, Gonzales Holguera mod Parlamentet).
- 85 Sagsøgeren har imidlertid kun påberåbt sig én udvælgelsesprøve, i hvilken hun selv blev bedømt mere fordelagtigt end under den omtvistede prøve. Der er tale om almindelig udvælgelsesprøve Råd / A/319 med henblik på ansættelse af fuldmægtige, som imidlertid fandt sted efter prøve PE/137/LA. Under disse omstændigheder havde udvælgelseskomitéen ikke i dette tilfælde pligt til at give nogen særlig begrundelse for sin afgørelse.

86 Endvidere bemærkes, at pligten i vedtægtens artikel 25, stk. 2, til at begrunde enhver bebyrdende afgørelse har til formål dels at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, om afgørelsen er rigtig, dels at muliggøre den judicielle kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed (jf. f.eks. Rettens dom af 13.12.1990, Gonzales Holguera mod Parlamentet, nævnt ovenfor). Ganske vist nøjedes udvælgelseskomitéen i skrivelsen af 16. oktober 1989 til sagsøgeren om, at hendes ansøgning var afslået, med at bemærke, at hun ikke opfyldte kravet om universitetsuddannelse attesteret af et eksamensbevis, ligesom hun ikke fandtes at have en hertil svarende erhvervs erfaring. Derimod oplyste skrivelsen af 22. november 1989, i hvilken den her anfægtede afgørelse — som blev truffet efter fornyet gennemgang af hendes ansøgning — blev meddelt sagsøgeren, klart grunden til, at udvælgelseskomitéen ikke havde anset kvalifikationsbeviset fra Deree College som et eksamensbevis på universitetsniveau, og skrivelsen oplyste tillige, at udvælgelseskomitéen ikke havde anset sig for bundet af de af sagsøgeren påberåbte afgørelser, i henhold til hvilke indehavere af samme kvalifikationsbevis havde fået adgang til at deltage i udvælgelsesprøver afholdt af Kommissionen med henblik på besættelse af stillinger i Sprogtjenesten. Disse oplysninger fremlagde for sagsøgeren samtlige de forhold, som var nødvendige for at bedømme, om afslaget på hendes ansøgning var berettiget, således at hun reelt kunne varetage sine rettigheder ved Retten, hvilket i øvrigt er kommet frem via de argumenter, som hun har udviklet i nærværende sag.

87 Heraf følger, at anbringendet om utilstrækkelig begrundelse i den afgørelse, hvori hun afvises fra deltagelse i den omtvistede prøve, ikke kan lægges til grund.

Sagsøgerens øvrige påstande

88 Da samtlige sagsøgerens anbringender til støtte for sagen er blevet forkastet, må det fastslås, at sagsøgerens krav — nemlig at hendes eksamensbevis fra Deree College anerkendes som eksamensbevis på universitetsniveau, at det fastslås, at afslaget til hende på adgang til udvælgelsesprøve PE/137/LA var ulovligt, og at nævnte prøve ligesom listen over de ved prøven beståede ansøgere annulleres, er uden

grundlag. Der må således ske frifindelse og det er unødvendigt for Retten at tage stilling til formalitetsspørgsmålet i forbindelse hermed.

- 89 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

- 90 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte dog deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Lenaerts

Barrington

Kirschner

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. februar 1992.

H. Jung
Justissekretær

K. Lenaerts
Afdelingsformand